

CHARLIE CARDBOARD

en de Zonnevluchtrace

Andere boeken van Marieke Hoogesteger bij Clavis

Marieke Hoogesteger

Charlie Cardboard en het kartonmysterie

Bij Clavis Uitgeverij staat het kind centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien als
de dromen van de kinderen van vandaag. Het is onze missie
om hun leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

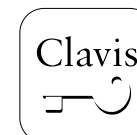

Marieke Hoogesteger
Charlie Cardboard en de Zonnevluchtrace
© 2026 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Illustraties: Zoë Claessens
Omslagontwerp: Clavis Studio (Isabelle Eyckmans)
Trefw.: avontuur, vriendschap, karton, knutselen, luchtballon
NUR 282
ISBN 978 90 448 6164 8
D/2026/4124/174
Alle rechten voorbehouden
Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

CHARLIE CARDBOARD

en de Zonnevluchtrace

met illustraties van
Zoë Claessens

De Cardboxclub

Charlie zette alle lijmfllesjes bij elkaar en verzamelde de scharen in een bak. Nog tien minuten voordat de winkeldeuren van *Boek en Koek* zouden sluiten en de knutselclub moest stoppen. Voor deze week, tenminste.

‘We moeten nu écht opruimen!’ riep Raaf nog maar eens, toen hij zag dat sommige kinderen door bleven knutselen.

De Cardboxclub, zoals de groep zich noemde, was begonnen aan het bouwen van kleine kartonnen huisjes, met inrichting. Alles gemaakt van karton. Als ze klaar waren, zouden ze de huisjes bij elkaar zetten en er wegen, velden, bossen en straten bij maken.

Dan had de Cardboxclub een eigen kartonwereld, met voor ieder huisje een eigen plek.

‘Wacht,’ riep Reina, ‘mag ik nog heel even de gordijntjes voor de ramen plakken?’

‘Sorry, dat kan nu echt niet meer,’ stelde Charlie haar teleur. ‘Toen ik mijn ouders vroeg of ik deze club mocht starten, hadden ze één voorwaarde: dat alles opgeruimd moet zijn voor sluitingstijd!’

‘Oké, oké, ik stop al,’ zuchtte Reina teleurgesteld. ‘Volgende keer dan maar.’ En ze kieperde de gordijntjes tussen de muren van haar huisje.

Charlie hielp haar met het opvegen van de snippers. ‘Wil je eigenlijk niet liever stoffen gordijntjes?’ vroeg Charlie zich af, wijzend op de gordijntjes van karton. Dat leek hem logisch, want Reina’s moeder had een textielwinkel met naaiatelier verderop in de winkelstraat.

‘Mag dat dan? We heten toch niet voor niets de Cardboxclub?’ vroeg Reina verbaasd.

‘Natuurlijk wel, we doen lekker wat we zelf willen,’ antwoordde Charlie.

Reina straalde. ‘Ik ga meteen op zoek in de restjesbak bij ons thuis. Misschien iets met bloemetjes of stipjes. Het moet in elk geval kleurrijk zijn, want mijn huisje moet er vrolijk uitzien!’

Intussen was de lange tafel leeg en het knutselmateriaal opgeborgen.

‘Bedankt allemaal, tot de volgende keer!’ riep Ricky.

'See ya laterrr!' zei Maram, terwijl ze de winkeldeur achter zich dichttrok.

Toen het laatste clublid vertrokken was, waren alleen Raaf, Charlie en zijn ouders nog over.

'Blijf je weer bij ons eten?' vroeg Charlie.

'Graag,' antwoordde Raaf.

'Jullie club is een groot succes, hè?' merkte Charlies vader op, toen ze aan tafel zaten.

'Ja, en we hebben nu altijd genoeg karton!' zei Raaf vrolijk. 'Van mijn vader mag ik elke week een hele stapel meenemen.'

'En jij bent ook een echt knutseltalent geworden, Raaf,' zei de moeder van Charlie.

'Ach, ik leer het van Charlie,' zei Raaf bescheiden.

Wie had gedacht dat hij ooit gezellig met Raaf aan tafel zou zitten, dacht Charlie. Hijzelf in ieder geval niet. Nog niet eens zo lang geleden was Raaf een pestkop die Charlie altijd dwarszat. Maar door het avontuur in de papierfabriek van Raafs vader was daar verandering in gekomen. En niet zomaar een verandering, maar een hele grote verandering:

Raaf was nu zelfs Charlies beste vriend.

Na het eten deden ze een dobbelspel en toen Raaf weg was, slenterde Charlie nog even door de winkel.

Hij bleef staan bij een van de boekenkasten. Als hij zich helemaal uitstreckte op het krukje, kon Charlie er net bij: het boek waar hij nu al dagen in las. Misschien wel het mooiste boek dat hij ooit gelezen

had: *Mimi's woudtocht* heette het.

Elke dag na het avondeten las hij verder hoe de avontuurlijke Mimi op weg was door een dicht oerwoud. Op zoek naar voedsel, zonder vrienden,

met het gevaar overal op de loer. Mimi kende geen angst en baande zich dapper een weg door het woud om haar ouders te vinden.

Charlie vond lezen het fijnst als hij thuis was, lekker veilig in zijn zelfgemaakte leeshut of onder de dekens in zijn bed. Zo'n eng avontuur in je hoofd beleven was een stuk plezieriger dan in het echt. En hij wist al dat dit avontuur goed zou aflopen, want hij las altijd eerst de laatste bladzijde voordat hij aan een boek begon. Een avontuur is pas leuk als je weet dat het goed afloopt, vond hij.

Charlie liep naar het magazijn en dook zijn leeshut in. Die had hij zelf gebouwd, van karton natuurlijk, en het was zijn lievelingsplek. Hij knipte de lampjes aan en maakte het zichzelf gemakkelijk op de zachte kussens. Vandaag zou hij weer twee hoofdstukken lezen.

Morgen zou hij het boek terugzetten op de plank, zonder vouwen in de rug. Dan bleef het als nieuw en kon het nog verkocht worden in hun boekenwinkel.